

Ada Nan

Știu cine este
Dumnezeu

Pătați... și îngeri

Cuprins

<i>Știi cine este Dumnezeu – îndrăzneală, inconștiență sau blasfemie?</i>	9
---	---

Patruai

Iubirea ca o cobră	11
Ce bine-ar fi	13
Azi.....	14
Alt anotimp.....	15
Răspuns târziu	17
Om gol.....	18
Gustă!	19
Scara lui Dumnezeu.....	20
Efemerida.....	22
Duminica, azi	23
Ziua gutuii coapte	24
Am sa te uit încet	26
Doar cuvinte.....	27
Îndrăciții	28
Premoniție	27
Poem ochilor tăi.....	30
Vrăjitorie.....	33
Iubire simplă.....	34
Arătare	35
Ecouri	36
Îndeplinire	38
Zbor.....	39
Încă... ..	40

Cine sunt eu?	41
Morning jazz	42
Străinul	43
Block me	45
ADA	46
Sălbăticiuni.....	49
Frica	52
Imaginile patimilor	55-62

<i>Cuvânt-înainte</i>	69
-----------------------------	----

„și îngerii

Unde se duc poeții.....	73
Primește-L	75
Trimisul.....	77
Întoarcere.....	78
Oda celor care se duc	79
Înălțare	80
Îngeri orbi	82
Nădejdea zilei.....	85
La altar.....	87
Sărbătoarea noastră.....	89
Cu mâinile goale.....	91
Luntrea vieții.....	93
Acasă	94
Jumătatea mea, fiara.....	96
Inima mea, prizonierul durerii	99
Copilul cu inima de aur.....	102
Nădăjduiți!.....	104
Imaginile îngerilor	105-112

Patemi

Știi cine este Dumnezeu

Îndrăzneală, inconștiență sau blasfemie?

Mi s-a cerut ferm să adaug un semn de întrebare, puncte de suspensie – orice care să mai lase loc de îndoială, să nu rămână definitiv, și m-am întreat: să fie îndoiala mea sau a lor? Ar fi prea mare amenințarea unei astfel de afirmații? Și de ce-ar trebui să nu mi-o asum?

Astfel că, în deplinătatea facultăților mele mintale, în acord cu propria conștiință și coroborând toate experiențele de până în prezent, am ales acest titlu pentru volumul meu de versuri și nu intenționez să-l schimb.

Ce se întâmplă cu adevărat aici nu este, după cum se așteaptă mulți, o argumentație religioasă sau filosofică a existenței lui Dumnezeu, nici o revelație mistică pe care pretind că am trăit-o și cu care să îmi conving semenii despre natura divinității. Nu.

Aici e vorba despre actul de a le împărtăși celorlalți momentul meu suprem de inocență, de fragilitate, de transparență emoțională necenzurată. Acestea mi le asum și le pun în mâna oricărui va deschide cartea mea și îi va citi mesajul.

După cum ați observat probabil, inocența scade dramatic cu timpul, fragilitatea se ascunde sub diverse învelișuri mai mult sau mai puțin decente, iar transparența a rămas doar un slogan zdrențuit, absolut inestetic. În condițiile acestea, poetul supraviețuiește într-un singur fel: dânduindu-se pe sine.

Să vă fie această carte un refugiu, o alinare, o inspirație, un dar!

Iubirea ca o cobră

Am avut deja cea mai frumoasă poveste de dragoste!
Am gravat-o pe o piele de cobră regală
și-am agățat-o pe perete, deasupra patului.

Câteodată o privesc cu jind,
o văd unduindu-se prin odaie, lascivă,
otrăvitoare, stârnindu-mi simțurile
și mă întreb:
O, Doamne!,
oare cine mă mai devorează pe mine de acum înainte?
Cui îi mai aduc zilnic
jertfele mele de sânge, carne și spasme?
Cine o să-mi mai țină ochii deschiși,
în nopțile când numai eu aud Luna cântând,
preschimbându-se în femeie cu părul de aur
și fremătându-și pletele într-un descântec...
Magia Lunii, facerea lumii,
scânteii de iubire aruncate spre pământ
și cobra regală trezită în miez de noapte să mă vâneze,
să se încolăcească în jurul inimii mele,
să-mi sugrume împotrivirea
ca să primesc veninul morții
picurând încet
peste pleoape...

Iubirea întotdeauna m-a cucerit.
Am fost soldatul anonim căzut la datorie
pe câmpul de luptă dintre inimă și rațiune.
Nu m-a decorat nimeni, niciodată.
Am murit într-o glorie știută doar de mine,
fără salve de pușcă, fără regrete...
Mai ales fără regrete!
Decât să mori de bătrânețe,
cu luleaua-n gură,
mai bine te lași sufocat de iubire.
Nu credeți?

Ce bine-ar fi

Ce bine-ar fi dacă ne-am mai iubi...
Aveai ochii calzi, aveai ochii vii,
totu-n jur era nespus de frumos,
Acum nu respir decât fumul gri, fumul gros.

Sunt iubiri uriașe care se nasc și mor,
nu rămâne nimic altceva în urma lor,
doar o dără de fum trist și-amăgitor,
nici măcar nu ai cui să îi spui că ți-e dor...

M-ai aprins, te-am aprins, speriați și nebuni,
am ars tot ce-am avut și acum suntem scrum.
Mă-ntreb dacă-i bine, dac-a avut totuși rost,
era bine-nainte? Să rămân cum am fost?

Dinăuntru răsună o voce adâncă,
Ea-mi spune:
Ascultă, tu vei mai iubi încă o dată;
cum a fost înainte nu va fi niciodată,
acum ești cu o iubire mai bogată.

Azi

Azi nu sunt aici,
azi nu vreau nimic!
Azi îmi ling rănilile
făcute cu gândul, cu inima, cu fapta.
Azi îmi plâng iubirea cu voie și fără de voie,
iubirea mea respinsă de toate normele morale.
Azi nu vreau să mă deranjeze nimeni,
vreau să mă lăsați în imposibilitatea iubirii mele!
Atât!

Alt anotimp

Am știut să te iubesc în gând,
am știut să te iubesc tăcând.

Am știut să te iubesc stângaci,
am știut să te iubesc timid.
Am știut să te iubesc cu frică.

Și totuși tu n-ai să știi că...

Te-am iubit năvalnic și total,
cu colții și cu ghearele, frenetic...
Te-am iubit ca o lupoaică,
te-am iubit ca un războinic,
ca o femeie care naște-un curcubeu...

Acum, fiecare în colțul lui
își linge rănilile de sânge,
dar urmele rămân oricum,
chiar dacă speli cu lacrimi,
Cu pământ și frunze...

Așa Neam

A început un anotimp bizar.
Sunt semne de sfârșit de aventură
și de cărare singură prin munți,
de cruci de piatră, urme de jivine,

Dar e un dor acolo... a rămas un dor...

Va fi o zi când tristă și bătrână,
mult mai bătrână decât sunt acum,
am să mă las răpusă de fiarele pădurii
ca ultim gest de abandon deplin.

Iar tu vei întâlni doar niște oase
din care încă, încă se aude
același te iubesc și un suspin...

...*şi inşenî*

Unde se duc poeții

Din vreme în vreme, îi dau drumul sufletului să plece,
să se întoarcă pe tărâmul unde se plămădesc poeții.

Când nu mai vrea să aibă de-a face
cu încăperile astea pe care le numim oameni,
sufletul de poet pâlپاہie încet, asemeni lumânării,
dând semne că e vremea să își ia zborul.

Atunci îl las să umble liber, despovărat,
să se unească Sursei, cea care l-a trimis.

Sufletul de poet are menirea clară să dea iubire,
dar nu pe alese, să dea oricui, oricum, oricâtă.

Sufletul de poet nu minte niciodată.
Nu are voie să umbrească, doar să lumineze.
Și nici să geamă, ci să înmugurească.

Sufletul de poet e solitar.
El poartă de grijă, însă nu cucerește;
dezmiardă, apoi se întoarce în culcușul lui, singur.
Din singurătatea lui se nasc cele mai frumoase povești
de iubire.

Asta Nu

Nimeni nu se îndrăgostește de poet, toți îi iubesc poezia,
căci, într-un sfârșit, doar poezia le aparține.
Sufletul de poet e doar al Sursei sale
de dincolo de ceruri, unde se plămădesc poezii.

Primește-L

Am să ți-l arăt
și am să ți-l arăt pe Dumnezeu,
am să ți-l tot aduc pe Dumnezeu aminte
până când toate lacătele
și toate zăvoarele,
și toate sârmele ghimpate
cu care ți-ai înconjurat inima o să dispară.

Căci unde-ai vrea tu oare să-ți găsești odihnă?
Unde e locul cu liniștea cea mai curată
și mai înmiresmată, și mai blândă
decât la sânul Său înalt?

Nu te ruga precum un cerșetor
umil, cu fruntea adâncită în durere,
ci roagă-te cu bucurie
și cu inima plină de belșugul ce-l primești în fiecare zi!

Așa să crezi, cât boaba de muștar,
cât picătura de rouă de pe iarbă,
fiindcă El știe, îți cunoaște toate
și după trebuința și folosul tău
va revărsa asupra-ți.

Deci vino, și lasă inima cernită.
La praznicul împărătesc te chem,
ești așteptat.
Deschide-ți brațele și trage aerul în piept, respiră, simte!
Tot ce e-n jurul tău îți aparține.
Ce ți-ai dori mai mult? Și pentru ce?

Ești viu, ești liber, ești întreg.
Fă voia Lui să fie și a ta,
Copilul iubitor fii înaintea Lui
și lasă-L să-ți arate iubirea lui de Tată,
ești dăruit deja cu tot ce ceri.